

Sygn. akt VII Pa 132/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Anna Rej-Żuk

Sędziowie:SSO Mirella Andrzejewska

SSO Liliana Gambal

Protokolant:Anna Delestowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2013 r. w J.

sprawy z powództwa A. T. (1), D. L. (1), A. R. (1), H. C. (1), K. S. (1), J. J. (1)

przeciwko (...)Oddziałowi (...) w K.

o odprawę pieniężną z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego Sądowi Pracy w L.

z dnia 05.09.2012r. sygn. akt IV P 81/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt.II w ten sposób, że obniża zasądzone w nim kwoty tytułem kosztów zastępstwa procesowego na rzecz powódek A. T. (1), D. L. (1), A. R. (1), K. S. (1), J. J. (1) do kwot po 450 złotych, a w stosunku do H. C. (1) do kwoty 900 złotych,

II. w pozostałym zakresie apelację oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódek A. T. (1), D. L. (1), A. R. (1), K. S. (1), J. J. (1) kwoty po 337,50 złotych, a na rzecz powódki H. C. (1) kwotę 675,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

VII Pa 132/12

UZASADNIENIE

Powódki A. T. (1), D. L. (1), A. R. (1), H. C. (1), K. S. (1) oraz J. J. (1) w pozwie przeciwko (...)Oddziałowi (...) w K. domagały się zasądzenia odpraw pieniężnych z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w wysokości: A. T. (1)- 1.901,46 zł, D. L. (1)- 3.841,02 zł, A. R. (1)- 3.603,08 zł, H. C. (1)- 6.185,91 zł, K. S. (1)- 3.569,10 zł, J. J. (1)- 3.596,98 zł.

Strona pozwana (...)Oddział (...) w K. wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że rozwiązanie z powódkami umów o pracę nie nastąpiło z wyłącznych przyczyn leżących po stronie pracodawcy na podstawie ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Wyrokiem z dnia 05 września 2012 r. Sąd Rejonowy w L.w punkcie I zasądził od strony pozwanej na rzecz każdej z powódek żądane przez nich kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20.06.2012 r. do dnia zapłaty, zaś w punkcie II zasądził od strony pozwanej na rzecz powódek: A. T. (1), D. L. (1), A. R. (1), K. S. (1) i J. J. (1) kwoty po 600 zł, zaś na rzecz H. C. (1) kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy oparł się na następujących ustaleniach faktycznych:

powódki zatrudnione były w (...) Oddziale (...) w K.- P.(...) w L.: A. T. (1) od dnia 4 października 2004 r., D. L. (1) od dnia 4 października 2004 r., A. R. (1) od dnia 1 sierpnia 2005 r., H. C. (1) od dnia 1 czerwca 1995 r., K. S. (1) od dnia 2 lipca 2007 r., zaś J. J. (1) od dnia 5 października 2004 r. - ostatnio na stanowiskach starszego referenta.

Zarządzeniem Komendanta (...) z dnia 31 stycznia 2012 r. zniesiono P.(...) w L. i utworzono w jej miejsce P.(...) w L.. W odniesieniu do pracowników cywilnych obsada etatowa P. w L. znalazła się w strukturze organizacyjnej P.(...) w L..

Pismami z dnia 5.12.2011 r. zakład pracy wypowiedział powódkom warunki umów o pracę w części dotyczącej miejsca wykonywania pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 31.03.2012 r. Jako przyczynę wypowiedzenia podano zmiany struktury organizacyjnej (...) Oddziału (...) polegające na zmianie siedziby placówki z L. do L.. Po upływie okresu wypowiedzenia zaproponowano powódkom nowe miejsce wykonywania pracy w placówce w L..

Powódki pismami z dnia 13.01.2012 r. odmówiły przyjęcia nowych warunków umowy o pracę. Jako przyczynę podały pogorszenie warunków pracy i płacy. W tej sytuacji umowy o pracę powódek zostały rozwiązane z dniem 31 marca 2012 r.

Odległość z L. do L. wynosi około 85 km. Powódki odmówiły przyjęcia nowych warunków pracy, albowiem koszt dojazdu byłby wysoki oraz przebywałyby poza domem około 11 godzin..

Wynagrodzenia powódek obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiły: A. T. (1) - 950,73 zł, D. L. (1) - 1.920,51 zł, A. R. (1) - 1.801,54 zł, H. C. (1) - 2.061,97 zł, K. S. (1) - 1.784,55 zł, J. J. (1) - 1.798,49 zł.

W oparciu o powyższe Sąd Rejonowy roszczenia powódek uznał za zasadne.

Sąd I instancji wskazał, że przyczyną wypowiedzenia powódkom warunków umów o pracę były zmiany struktury organizacyjnej (...) Oddziału (...) polegające na zmianie siedziby z L. na L., a więc była to przyczyna nietycząca pracowników. Kwestią do rozstrzygnięcia była natomiast okoliczność, czy odmowa przyjęcia przez powódki nowych warunków zatrudnienia stanowiła współprzyczynę rozwiązania umów o pracę, czy też przyczyną rozwiązania umów były przyczyny nietyczące pracownika. Zasadnicze znaczenie, zdaniem Sądu Rejonowego miała w tej sytuacji ocena czy proponowane powódkom nowe warunki były na tyle niekorzystne, że można było z góry zakładać, iż pracownik ich nie przyjmie.

Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z zeznaniami świadka W. C. funkcjonariusze (...) dojeżdżają z L. do L. samochodami w grupach po około 4-5 osób i ich koszt dojazdu wynosi około 450 zł miesięcznie. Zdaniem Sądu, gdyby przyjąć, że również powódki dojeżdżałyby w grupach do L. i ten koszt dojazdu wynosiłby około 450 zł miesięcznie, to przy ich zarobkach jest to duży wydatek. Ponadto odległość z L. do L. wynosi około 85 km i czas przejazdu w obie strony wynosiłby około trzech godzin. Łącznie powódki przebywałyby poza domem około jedenaście godzin dziennie, co niewątpliwie negatywnie odbiłoby się na ich relacjach z rodziną.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy uznał, że proponowane nowe warunki pracy były na tyle niekorzystne, że można było z góry zakładać, iż pracownik ich nie przyjmie. Zauważył także dodatkowo, że funkcjonariuszom (...), którzy dojeżdżają do L. zakład pracy zwraca koszty przejazdu, a powódkom jako pracownikom cywilnym brak jest podstaw prawnych do zwrotu tych kosztów.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Rejonowy uznał, że powódkom przysługuje odprawa pieniężna na podstawie art.8 Ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Ponieważ powódki A. T., D. L., A. R., K. S., J. J. zatrudnione były u pozwanego w przedziale od 2 do 8 lat dlatego też przysługuje im odprawa w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia. Natomiast powódka H. C. zatrudniona była u pozwanego ponad 8 lat, dlatego też przysługuje jej odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia.

Z tych względów Sąd i instancji zasądził od pozwanego na rzecz powódek odprawy w żądanych wysokościach z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Wskazując na art.98 § 1 k.p.c. oraz § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U.Nr 163, póź. 1349 ze zm.) Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powódek zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

a) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.42 k.p., poprzez przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że instytucją wypowiedzenia zmieniającego można objąć jedynie korzystne dla pracownika zmiany stosunku pracy,

b) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w związku z art.42 § 1 k.p. i art.8 k.p. na skutek przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, iż do rozwiązania z powódkami umów o pracę doszło wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pracodawcy,

c) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.1 ust. 1 i art.10 ust.1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w związku z art.42 § 1 k.p. na skutek nieuprawnionego przyjęcia, iż dokonanie wypowiedzenia zmieniającego przez pracodawcę spowodowane było po stronie pracodawcy "koniecznością" rozwiązania stosunku pracy,

d) sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału oraz naruszenie przepisów postępowania w wyniku przekroczenia przez Sąd pierwszej instancji granic swobodnej oceny dowodów (art.233 § 1 kpc), na skutek uznania, że zaproponowane przez pozwanego powódkom warunki pracy, były na tyle niekorzystne, iż z góry należało zakładać, powódki ich nie przyjmą.

e) naruszenie przepisów postępowania w wyniku przekroczenia przez Sąd pierwszej instancji granic swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 kpc), na skutek nieuznania, za wykazany fakt, iż odmowa przyjęcia przez powódki nowo zaproponowanych warunków pracy stanowiła współprzyczynę rozwiązania umowy o pracę, co miało istotny wpływ na wynik sprawy,

f) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i nie zastosowanie § 11 ust.1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, póź. 1349 ze zm.).

Wskazując na powyższe strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powódek na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych.

Strona pozwana podniosła, że nigdy nie było jej zamiarem rozwiązanie z powódkami umów o pracę, ich etaty nie zostały zlikwidowane, a jedynie przeniesione do L., co więcej w interesie pracodawcy leżało kontynuowanie zatrudnienia powódek, z uwagi na chociażby posiadane przez nie wymagane w tej pracy, poświadczenia bezpieczeństwa. Powódki nie zakwestionowały zaś prawidłowości dokonanych przez pracodawcę wypowiedzeń zmieniających i nie złożyły w przewidzianym przepisami terminie stosownych odwołań. Niezakwestionowane w odpowiednim czasie i w odpowiedni sposób przez powódki wypowiedzenie zmieniające wywołało skutki prawne. Powódki nie wykazały zatem w żaden sposób, iż rozwiązanie z nimi umów o pracę nastąpiło z przyczyn leżących wyłącznie po stronie pracodawcy na podstawie ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Apelująca zarzuciła, że Sąd błędnie założył, że Sąd I instancji nie dokonał analizy okoliczności i przyczyn złożenia przez pozwanego powódkom wypowiedzeń zmieniających, a jedynie w sposób dowolny przyjął, że skoro było niekorzystne to należało przewidywać, iż nie zostanie przez powódki przyjęte. Strona pozwana wskazała, iż uregulowaną w art.42 k.p. instytucją wypowiedzenia zmieniającego można objąć zarówno warunki pracy i płacy, jak i jeden z tych elementów treści stosunku pracy. Zmiana musi być jednak istotna, albowiem wszelkie inne modyfikacje warunków zatrudnienia mieszczą się w kręgu uprawnień kierowniczych pracodawcy. Poza tym powinna być ona niekorzystna dla pracownika, gdyż poprawa warunków pracy i płacy nie wymaga zastosowania trybu wypowiedzenia. Wystąpienie skutku rozwiązującego wypowiedzenia warunków pracy i płacy uzależnione jest przy tym od woli obydwu stron tego stosunku. Nieuprawnione jest więc stawianie znaku równości między wypowiedzeniem umowy o pracę a wypowiedzeniem zmieniającym.

W dalszym ciągu apelująca wskazała, że z literalnego brzmienia art.1 ust. 1 i art.10 ust.1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, wynika, że zastosowanie przepisów tego aktu następuje wtedy, gdy rozwiązanie stosunku pracy, czy to w ramach zwolnień grupowych czy indywidualnych, podyktowane jest zachodzącą po stronie pracodawcy "koniecznością". Skoro więc celem wypowiedzenia zmieniającego jest zmiana warunków pracy lub płacy dla dalszej kontynuacji zatrudnienia, a rozwiązanie stosunku pracy jest tylko ewentualnym skutkiem nieprzyjęcia przez pracownika proponowanych warunków, to nie można zakładać tak jak to uczynił Sąd I Instancji, że każde wypowiedzenie zmieniające, które napotka na odmowę pracownika, jest równoznaczne z rozwiązaniem stosunku pracy za wypowiedzeniem w rozumieniu przepisów powołanej ustawy.

Zdaniem strony pozwanej Sąd I Instancji w żaden sposób nie wykazał, z jakich powodów uznał, że proponowane warunki nosiły znamiona sztywności i były na tyle niedogodne, że nie było prawdopodobne ich przyjęcie przez powódki. Sąd I Instancji całkowicie pominął również, iż ocena zasadności wypowiedzenia powinna być dokonywana także z uwzględnieniem słuszych interesów pracodawcy, a nie tylko okoliczności leżących po stronie pracownika.

Strona pozwana zakwestionowała również ustalenia Sądu I instancji w zakresie kosztów postępowania. Zdaniem apelującej zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego Sąd I Instancji nie wziął pod uwagę niezbędnego nakładu pracy pełnomocnika, charakteru sprawy i wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i jej rozstrzygnięcia. W przedmiotowej sprawie zdaniem strony pozwanej winny znaleźć zastosowanie przepisy § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, póź. 1349 ze zm.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja co do zasady nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom strony pozwanej Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i oceny prawnej w rozpoznawanej sprawie.

Sąd II instancji podzielił zapatrywanie Sądu Rejonowego, że w okolicznościach niniejszej sprawy żądanie powódek wypłaty stosownych odpraw na podstawie art.8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracodawcy jest uzasadnione. Zważyż należało, że powódki zatrudnione były w P.(...)w L.. L.nie był przy tym miejscem zamieszkania wszystkich powódek, które – oprócz jednej z nich – mieszkały w pobliskich, mniejszych miejscowościach. W grudniu 2011 r. powódkom wypowiedziane zostały warunki umowy o pracę poprzez zamianę miejsca wykonywania pracy na P.(...) w L.. Pozostałe warunki umów o pracę miały pozostać bez zmian. Jak wynika z zeznań powódek, zmiana miejsca świadczenia pracy nie pozostawała bez wpływu na ich sytuacje życiowe, a w szczególności na życie rodzinne. Podkreślenia wymaga, że powódki mieszkające w małych miejscowościach, czy nawet, tak jak jedna z nich w L., miały mocno ograniczone możliwości dojazdu do nowego miejsca pracy. W postępowaniu przed Sądem I instancji wykazane zostało, iż nie ma bezpośrednich połączeń komunikacji publicznej, czy ogólnodostępnej komunikacji prywatnej pomiędzy L.a L., a tym bardziej pomiędzy L.i pomniejszych miejscowościach w pobliżu L.. Jednocześnie, pozwany pracodawca składając powódkom wypowiedzenia zmieniające nie zagwarantował im oficjalnie żadnej formy pomocy w dojazdach, ani w postaci zwrotu kosztów dojazdu ani w postaci zorganizowanego transportu dla pracowników. Podnoszona przez apelującą okoliczność, że istniała mimo to faktyczna pomoc w dowożeniu powódek do pracy pozostaje, zdaniem Sądu II instancji, bez wpływu na ocenę sytuacji tych pracownic, ponieważ działaniom pracodawcy nie towarzyszyły żadne oficjalne ustalenia i zapisy, które umożliwiłyby ewentualne późniejsze dochodzenie i egzekwowanie takiej pomocy na wypadek wycofania się z niej przez pracodawcę. Biorąc zatem pod uwagę wynoszącą około 85 km odległość od miejsca zamieszkania powódek do L., brak bezpośredniego połączenia komunikacyjnego oraz łączny czas spędzany w pracy i na dojazdach, wynoszący co najmniej 11 godzin dziennie proponowana zmiana miejsca świadczenia pracy była dla powódek oczywiście niekorzystna. Mając zaś na uwadze także względy finansowe uprawnione jest stwierdzenie, że proponowane przez pozwanego pracodawcę warunki były niekorzystne w stopniu uzasadniającym założenie, że powódki ich nie przyjmą. Należy podkreślić, że koszty dojazdów do pracy i domu byłyby niewspółmiernie wysokie dla powódek, których wynagrodzenia kształtowały się na stosunkowo niskim poziomie i jako takie czyniły nieopłacalnym świadczenie pracy w odległej miejscowości, nawet przy istniejącej wysokiej stopie bezrobocia w regionie. Nie kwestionując zatem prawa pozwanego pracodawcy do dokonania powódkom niekorzystnych dla nich wypowiedzeń warunków umów o pracę nie można nie zauważyć, że w okolicznościach niniejszej sprawy zmiana tych warunków była na tyle niekorzystna, że odmowa ich przyjęcia była w pełni, obiektywnie uzasadniona i możliwa do przewidzenia.

Zarzuty podnoszone w tym zakresie przez stronę pozwaną są chybione. Należy podkreślić, że nie każda odmowa przyjęcia proponowanych warunków zatrudnienia musi zostać uznana za współprzyczynę późniejszego rozwiązania stosunku pracy. W okolicznościach konkretnej sprawy, których ocena należy do Sądu, rozwiązanie stosunku pracy wskutek wypowiedzenia warunków zatrudnienia prowadzącego faktycznie do radykalnego obniżenia wynagrodzenia przy jednoczesnym zwiększeniu wysiłku pracownika w efekcie codziennych, dalekich dojazdów do pracy może zostać uznane za dokonane wyłącznie z przyczyn dotyczących pracodawcy i uzasadniać roszczenie o odprawę pieniężną. Takiej oceny należało dokonać również w niniejszej sprawie. Wbrew stanowisku strony pozwanej nie sprzeciwia się temu w żaden sposób pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12.08.2009 r. (II PK 38/09), w którym Sąd ten dokonał odmiennej oceny zaistniałego stanu faktycznego. Można bowiem zauważyć, że w rozpoznawanej wówczas sprawie zmiana warunków zatrudnienia polegała jedynie na czasowym wykonywaniu pracy w innej miejscowości, ponadto pomiędzy obiema miejscowościami istniały dogodne połączenia komunikacyjne, w uzasadnieniu wyroku nie odnoszono się również do relacji kosztów dojazdów i wysokości wynagrodzenia pracownicy. Jednocześnie sam Sąd Najwyższy zaznaczył, że dokonana przez niego ocena dotyczyła tylko ustalonego stanu faktycznego i nie formułował zasady o konieczności uznawania, że odmowa przyjęcia zaproponowanych warunków stanowi współprzyczynę rozwiązania stosunku pracy.

Reasumując, w okolicznościach niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu realiów i sytuacji życiowej powódek Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, iż rozwiązanie stosunków pracy z powódkami nastąpiło wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Bez znaczenia pozostaje przy tym argument, iż strona pozwana nie dążyła do zwolnienia powódek. Skoro bowiem nie było już żadnej możliwości zatrudniania powódek w P. w L., a zaproponowane nowe warunki

zatrudnienia były skrajnie niekorzystne, to fakt nieprzyjęcia tychże warunków był w realiach niniejszej sprawy jedynie konsekwencją działań pracodawcy. Ponownie można zauważyć, że zmiana miejsca pracy powódek implikowała dalsze bardzo niekorzystne zmiany w zakresie ich wynagrodzenia oraz faktycznego czasu pracy i jako taka, zdaniem Sądu Okręgowego, obiektywnie uniemożliwiała powódkom dalsze świadczenie pracy na rzecz strony pozwanej za godnym wynagrodzeniem.

Mając powyższe okoliczności na uwadze także Sąd Okręgowy uznał, że powódkom przysługują żądane odprawy pieniężne na podstawie art.8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, co skutkowało oddaleniem apelacji w jej zasadniczym zakresie, na podstawie art.385 k.p.c. (pkt II).

Jednocześnie jednak Sąd II instancji zważył, że Sąd Rejonowy orzekając o kosztach zastępstwa procesowego bezpodstawnie zasądził na rzecz powódek kwoty odpowiadające stawkom wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w wysokości ustalonej jedynie na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349 ze zm.). W przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje bowiem § 11 ust.1 pkt 2 ww. rozporządzenia nakazujący obniżenie stawki ustalonej na podstawie § 6 do 75% jej wysokości. W tej sytuacji wyrok Sądu Rejonowego w punkcie II, tj. w zakresie dotyczącym obciążenia strony pozwanej kosztami zastępstwa procesowego na rzecz powódek podlegał stosownej zmianie, o czym orzeczono w punkcie I niniejszego wyroku na podstawie art.386 § 1 k.p.c.

Orzekając o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym należało uwzględnić zmianę pełnomocnika zawodowego działającego na rzecz powódek, co skutkowało zasądzeniem stosownych kwot stanowiących 75% stawki minimalnej przysługującej radcy prawnemu prowadzącemu sprawę w postępowaniu przed Sądem Rejonowym (§ 12 ust.1 pkt 1 ww. rozporządzenia).